

РЕШЕНИЕ

№ 983

гр. Бургас, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми септември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов

Членове: Радостина П. Петкова
Й.ка Г. Майска

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Росен Д. Парашкевов Въззивно гражданско
дело № 20212100501067 по описа за 2021 година

Производството по делото пред настоящата съдебна инстанция е образувано по повод въззивна жалба от К. С. С., ЕГН *****, чрез адв. Мария Димитрова - БАК, със съдебен адрес: гр.Бургас, ул. „Оборище“ №90, ет.2, против Решение № 260649 от 26.04.2021г., постановено по гр. дело № 7259/2020 г. по описа на Районен съд - Бургас, в частта, в която съдът е приел за установено, че ответникът дължи на „СВЕТТРАНС“ С.Р.О., идент. №28093895, със седалище и адрес на управление: бул. Хусова 685/17, 370 05 Ческе Будейовице, Чешка република, представлявано от Даниел Хнековски, част от сумите по Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №260157/30.09.2020г. по ч.гр.д.№5962/2020г. по описа на БРС, а именно: сумата от 2258.96 евро - главница, за получено без основание нетно трудово възнаграждение в периода от 06.11.2019г. до 14.04.2020г., ведно със законната лихва за забава от 07.10.2020г. до окончателното ѝ изплащане, както и законната лихва за забава за периода от 07.10.2020г. до 15.12.2020г., включително върху главницата от 3240 евро за платените без правно основание командировъчни за периода от януари 2020г. до март 2020г. Със същото решение, съдът е осъдил К. С. С., ЕГН *****, да заплати на

„СВЕТТРАНС“ С.Р.О., идент.№28093895, със седалище и адрес на управление: бул. Хусова 685/17, 370 05 Ческе Будейовице, Чешка република, представлявано от Даниел Хнековски, сумата от 2063.26 лева - сторените по делото разноси, от които 791.71 лева за ч.гр.д.№5962/2020г. и 1271.55 лева за производството по гр.д.№7259/2020г. по описа на БРС.

Жалбоподателят изразява недоволство от така постановеното съдебно решение в обжалваната част. Навежда доводи за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. Излага съображения във връзка с правната квалификация на предявения иск за неоснователно обогатяване. Намира, че в случая, наличието на валидно трудово правоотношение изключва прилагането на хипотезата на чл.55, ал.1, предл. първо от ЗЗД. Изтъква факти и обстоятелства, установени от събраните по делото гласни доказателства.

Навежда доводи, че районният съд не е обсъдил възражението на ответната страна за приложение разпоредбата на чл.271 от КТ. Счита, че цитираната норма била приложима в хипотезата между страните на основание чл.8 от Регламент(ЕО)№593/2008г.. на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.2008г. относно приложимото право към договорни задължения, като по-благоприятна разпоредба. В подкрепа на изложеното, цитира практика на СЕС(Решение 3 на СЕС по дело C-344/19 ECLI:EU: C 2021: 182). Иска се отмяна на решението в обжалваната част. Претендира се присъждане на направените по делото съдебно- деловодни разноси.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемото дружество „СВЕТТРАНС“ С.Р.О., идент.№28093895, със седалище и адрес на управление: бул.Хусова 685/17, 370 05 Ческе Будейовице, Чешка република, представлявано от Даниел Хнековски, чрез адв. Йордан Терзиев - АК-Пловдив, с който същата се оспорва изцяло.

На първо място се навеждат доводи, че от съдържанието на представения по делото трудов договор било видно, че страните уговорили трудовите отношения да се уреждат от чешкото законодателство (чл.XI,т.3). Навеждат се доводи във връзка с изложените от въззивника твърдения за приложение чл.8 от Регламент (ЕО) №593/2008г. на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.2008г. Направен е анализ на събраните по делото доказателства. Оспорват се изложените в жалбата твърдения относно

правната квалификация на иска.

Посочва се, че след 06.11.2019г. въззивникът престанал да се явява на работното си място, преустановил едностранно изпълнението на трудовите си задължения съобразно договореното с работодателя, като продължил да получава заплата по личната си банкова сметка. Развиват се подробни съображения във връзка с претенцията на жалбоподателя за неоснователно неprisъждане на законна лихва за периода от 07.10.2020г. до 15.12.2020г.

Иска се потвърждаване решението на районния съд като законосъобразно и обосновано. Претендира се присъждане на сторените по делото разноси, включително за адвокатско възнаграждение.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259 и следващите от ГПК.

Пред Районен съд – Бургас е предявен иск с правно основание чл.55, ал.1, предл.първо от ЗЗД.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Със заповед № 260157 от 30.09.2020 г. по ч. гр. д. № 5962/ 20220 г. на БРС е разпоредено въззивникът С. да заплати на въззиваемото дружество сумата от 5603,32 , представляваща получена от длъжника без основание сума,ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.09.2020 година до окончателното изплащане на задължението и сумите от 220 лв., държавна такса и 300 лв. адвокатско възнаграждение.

В срока за произнасяне с решение по делото, настоящата съдебна инстанция е констатирала, че трудовото правоотношение е между български гражданин и дружество с ограничена отговорност е съгласно чешкото законодателство и вземайки предвид, че сключения между страните трудов договор е определил „юридическите отношения, произтичащи и възникващи от него, се ръководят от юрисдикцията на Република Чехия“, е отменил протоколното си определение от 21.09.2021 г. за приключване събирането на доказателства, внесъл делото в открито съдебно заседание и е изискал информация за действащото в Република Чехия законодателство с определение № 1519/22.10.2021 г., постановено по настоящото дело. След извършен превод от чешки на български език от постъпилата от Република Чехия информация, по делото е приложено становище от Върховен съд,

Отдел за документация и анализ на съдебните практики на Чешката република, изготвено от Министерство на правосъдието на Чешката република, в което становище са цитирани конкретни правни норми от чешкия Кодекс на труда, ведно със съответния анализ на текстовете.

Видно от приложените по делото писмени доказателства, е безспорно установено, че между страните е сключен трудов договор по силата на който въззивникът е започнал работа във въззиваемото дружество като водач в международен товарен транспорт и е постъпил на работа на 27.09.2019 г. Договорът е сключен за неопределено време, а място на извършване на работата е Ческе Будейовице при седмично работно време договорено за 40 часа, като времето е разпределено неравномерно през цялата седмица. Продължителността на една смяна в рамките на работната седмица не превишава 12 часа. Уговорено е брутно трудово възнаграждение от 16280 крони месечно /възлизаци на 629,87 евро/. Договорено е също така редовно допълнително заплащане в размер на 1000 крони /равностойни на 38,69 евро/ за извършване на работа като извънреден труд, нощни часове, работа през уикенда и празници. В трудовия договор е посочено, че основното възнаграждение на служителя се увеличава съгласно броя на отработените години съгласно вътрешно предписание. В раздел VIII са определени задълженията на работника като служителят се е задължил да изпълнява договорената работа в работно време, съвестно и надлежно, да се ръководи от указанията на ръководителите си и да спазва условията на труд, с които е бил запознат. От своя страна работодателят се е задължил да възлага на служителя работа според договора, да създава условия, определени от юридическите предписания или колективния договор, особено условия за безопасност на работа. Уговорено е, че останалите права и задължения на страните по договора се ръководят от условията на Кодекса на труда и другите юридически предписания, регулиращи правните отношения при изпълнение на трудова дейност. Съгласно раздел X страните по договора са се споразумели, че същият се ръководи от Чешкото право, преди всичко що се отнася до специалните плащания, претенция за отпуск и други подобни. В раздел XI, т.3 е посочено, че „ако в настоящия договор не е договорено друго, юридическите отношения, произтичащи и възникващи от него се ръководят от юрисдикцията на Република Чехия.

По делото няма спор, че в периода от подписване на трудовия договор

от 27.09.2019 г. до 06.11.2019 г., договорът е бил изпълняван коректно от двете страни. След 06.11.2019 г. въззивникът е престанал да се явява на работното си място и да полага труд съобразно договора. Въпреки това обаче неявяването на въззивника С. не е било своевременно отразено в счетоводната и логистична системи на дружеството и поради тази причина работникът е продължил да фигурира като служител на дружеството. Според твърденията в исковата молба, по този начин курсовете, изпълнени от други служители на ищеца са били документално неправилно отчетени като извършени при участието на въззивника. По тази причина дружеството е продължило да осчетоводява и изплаща по сметката на въззивника месечно трудово възнаграждение и командировъчни пари, без да има данни работника да е полагал труд в този период.

Следва да се отбележи, че решението е влязло в сила в частта, в която искът е отхвърлен за заплащане на сумата за командировъчни средства за периода от месец януари 2020 г. до месец април 2020 г., включващо изплатени командировъчни в размер на 3240 евро, както и 104,36 евро – изравнителни суми върху нетното трудово възнаграждение за месеците ноември и декември 2019 г.

Първоинстанционният съд е приел за установено, че след 06.11.2019 г. въззивникът не е престира труд, както и че по делото не е представена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение с работника. В отговора на исковата молба е посочено, че лицето М. С. е бил посредник по уреждане на отношенията между страните, за което обстоятелство процесуалния представител на ищцовото дружество е посочил, че същият не е официален посредник, но в действителност е осъществил такава дейност. От кореспонденцията между въззивника и третото лице С., както и от отговора на исковата молба, се установява, че след 06.11.2019 г. въззивникът е заминал за България и е преустановил изпълнението на трудовия договор поради тежкото здравословно състояние на родителите му.

С оглед на така установената по делото фактическа обстановка и във връзка с постъпилата съдебна поръчка от Република Чехия, съдът намира, че следва да се внесе корекция по приетото от първата инстанция правно основание на предявения иск. Посоченото основание на иска- чл. 55,ал.1, предложение първо от ЗЗД, е относимо към прекратено трудово

правоотношение, за което по делото липсват доказателства, и тъй като предявената претенция е за неправомерно изплатени суми на работника от работодателя, съдът намира, че правното основание на иска е § 331 от Кодекса на труда на Чешката република. Съгласно този текст „Работодателят може да изисква от работника връщане на неправомерно изплатени суми, единствено ако работникът е знаел или е трябвало да предполага въз основа на обстоятелствата, че се касае за неправомерно определени или изплатени по погрешка суми, до 3 години от датата на плащането им“.

Настоящата съдебна инстанция, изисквайки информация от Република Чехия по отношение на чешкото трудово законодателство, е поставила четири въпроса, на които е получила подробни и аргументирани отговори. Досежно прекратяването на трудовото правоотношение, макар и да са били на лице предпоставките за това, тъй като работникът не се е явил на работа след 06.11.2019 г., работодателят не е прекратил трудовото правоотношение и е продължил счетоводно да оформя документите на работника все едно, че последният е изпълнявал трудовите си функции. Въпреки липсата на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, по делото е безспорно, че работникът след 06.11.2019 година не е полагал труд за въззиваемото дружество.

Съгласно §109 от КТ на РЧ, ал.1 „за извършената работа на работника се полага заплата, заплащане или възнаграждение по споразумение при условията, определени от настоящия закон, ако настоящият закон или специален нормативен акт не определя друго“. От даденото тълкуване се извежда, че шеста част от Кодекса на труда съдържа комплексното уреждане на възнаграждението на работниците на основание трудови отношения съгласно §3 от КТ на РЧ. Основният принцип на който се основава това уреждане, е получаването на възнаграждение за извършена работа. Този принцип е общ за всички форми на възнаграждение по основните трудови отношения. Съгласно даденото тълкуване „заплатата, заплащането, възнаграждението по споразумение за трудова дейност и възнаграждението по споразумение за извършване на работа са плащания, които зависят от извършването на работата и никога от самото наличие на трудовото отношение“. В тълкуването се правят разграничения на различните видове плащания на труда на работника, но общата идея е, че заплащането на възнаграждение е само за извършена работа. В този смисъл съдът намира, че

след посочената по-горе дата, поради обстоятелството, че работникът не е изпълнявал трудовите си задължения, на същия не следва да се начислява трудово възнаграждение.

Що се отнася до §331 от КТ на РЧ, същият представлява модификация на института за неоснователно обогатяване. Ако служителят е добросъвестен, относно паричните суми, които работодателят му е платил в по-висок размер, от колкото му се полага или които не е трябвало да му бъдат изплащани, работникът не е длъжен да връща надплатеното. Обаче, ако работникът е знаел или въз основа на обстоятелствата е трябвало да предположи, че се касае за неправомерно платени суми, то той е длъжен да ги върне в предвидените в параграфа давностни срокове. Настоящата съдебна инстанция намира, че в случая е безспорно, че въззивникът най-малкото е трябвало да предполага с оглед дългия срок в който е получавал възнаграждение без да извършва работа, че се касае за изплатени по погрешка суми.

В този смисъл, макар и по различни мотиви, съдът намира, че първоинстанционният съдебен акт следва да бъде потвърден в обжалваната му част, включително и по отношение на присъдените лихви върху платените без основание командировъчни в размер на 3240 евро за периода 07.10.2020 г. – 15.12.2020 г. съобразно ТР №5/21.11.2019 г. по тълк.дело №5/2017 г. на ВКС, ОСГТК, а на въззиваемото дружество следва да се заплати претендираната от него сума в размер на 1364,60 лева, включваща адвокатски хонорар от 779,60 лева, депозит за превод на чешки език – 45 лева и депозит за превод от чешки език – 540 лева.

По изложените съображения, БУРГАСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260649 от 26.04.2021г., постановено по гр. дело № 7259/2020 г. по описа на Районен съд - Бургас, в частта, в която съдът е приел за установено, че К. С. С., ЕГН *****, от гр. Б., ул. „Ц.“ № **, ет. *, ап. *, дължи на „СВЕТТРАНС“ С.Р.О., идент.№28093895, със седалище и адрес на управление: бул. „Хусова“ 685/17, 370 05 Ческе Будейовице, Чешка република, представлявано от Даниел Хнековски, част от сумите по Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №260157/30.09.2020г. по ч.гр.д.№5962/2020г. по описа на БРС, а именно:

сумата от 2258.96 евро - главница за получено без основание нетно трудово възнаграждение в периода от 06.11.2019г. до 14.04.2020г., ведно със законната лихва за забава върху нея от 07.10.2020г. до окончателното ѝ изплащане, както и законната лихва за забава за периода от 07.10.2020г. до 15.12.2020г., включително върху главницата от 3240 евро за платените без правно основание командировъчни за периода от януари 2020г. до март 2020г. и 1271.55 лева за производството по гр.д.№7259/2020г. по описа на БРС.

ОСЪЖДА К. С. С., ЕГН *****, от гр. Б., ул. „Ц.“ № **, ет. *, ап. *, да заплати на „СВЕТТРАНС“ С.Р.О., идент.№28093895, със седалище и адрес на управление: бул. „Хусова“ 685/17, 370 05 Ческе Будейовице, Чешка република, представлявано от Даниел Хнековски, сумата от 1364,60 лева – разноси по делото пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____